

Sygnatura akt III AUz 121/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Sędziowie: SSA Marta Sawińska

SSA Jolanta Cierpiał

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy (...) Sp. z o.o.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

przy udziale zainteresowanego: R. S.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu

na skutek zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 12 czerwca 2017 r. sygn. akt VII U 2631/14

postanawia:

1. **oddalić zażalenie;**

2. **zasądzić od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska
----------------------	--------------------------------	--------------------

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 czerwca 2017 r., sygn. akt VII U 2631/14, Sąd Okręgowy w Poznaniu umorzył postępowanie w sprawie odwołania Przedsiębiorstwa Handlowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. (zwanego dalej (...)) z 30 kwietnia 2014 r. nr (...) oraz zasądził od odwołującej na rzecz pozwanego 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach Sąd Okręgowy wskazał art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm., zwane dalej

„rozporządzeniem”), ustalając stawkę przyznanego wynagrodzenia na 60 zł, tj. jako stawkę w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł organ rentowy, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając je w części, tj. co do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zawartego w pkt 2, Sądowi I instancji zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego - przepisu § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 490 z późn. zm.). Podnosząc ww. zarzut, skarżący wniósł o zmianę postanowienia poprzez zasądzenie od odwołującej na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że należne mu wynagrodzenie winno zostać ustalone przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu, albowiem spór dotyczył decyzji określającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, FP i FGŚP zainteresowanego z tytułu podlegania ubezpieczeniom u odwołującego płatnika składek. Zatem nie była to sprawa o świadczenie pieniężne z ubezpieczenia społecznego. Skarżący zaznaczył jednocześnie, że w toku postępowania nie został wezwany przez Sąd Okręgowy do wskazania wartości przedmiotu sprawy. Wobec czego wskazał w zażaleniu, że wartość przedmiotu sporu wynosi 9778,47 zł i jest to wartość należnych składek za sporny okres, które odwołująca powinna uiścić na podstawie zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi odwołująca wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że w sprawie nie powinno znaleźć zastosowania stanowisko Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów wyrażone w uchwale z 20 lipca 2016 r., sygn. III UZP 2/16.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rację ma skarżący, że w sprawie, która dotyczy wysokości podstawy wymiaru składek zastosowanie ma uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 lipca 2016 r. (III UZP 2/16), której nadano moc zasady prawnej, zgodnie z którą w sprawie o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego lub jego zakresu (o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego; o podleganie ubezpieczeniom społecznym) do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie reprezentującego stronę radcy prawnego, biorąc za podstawę zasądzenia opłaty za jego czynności tytułu zastępstwa prawnego stawki minimalne określone w § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., póź. 490 ze zm.). W uzasadnieniu uchwały z 20 lipca 2016r. III UZP 2/16 Sąd Najwyższy stwierdził, iż w art. 476 § 5 pkt 2 k.p.c. sprawy o świadczenia z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego (art. 476 § 5 pkt 2 lit. a, c i d k.p.c.) zostały wyraźnie odróżnione od spraw o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia, jego zakresu lub wymiaru składki z tego tytułu (art. 476 § 5 pkt 2 lit. b k.p.c.). Są to sprawy, które w praktyce określa się jako sprawy o podleganie ubezpieczeniom społecznym, a które według art. 398(2) § 2 k.p.c. mieszczą się w kategorii spraw o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Rację ma również skarżący, iż Sąd I instancji, orzekając o kosztach postępowania, błędnie zastosował § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 490 z późn. zm.).

Zważywszy jednak na fakt, iż w niniejszej sprawie odwołanie od zaskarżonej decyzji z dnia 30 kwietnia 2014 r., wpłynęło w dniu 4 czerwca 2014 r., czyli przed uchwaleniem powołanej powyżej zasady prawnej z 20.07.2016r., a w szczególności - że żadna ze stron niniejszego procesu wbrew zasadzie wyrażonej w art.19 § 2 k.p.c.- nie wskazała wartości przedmiotu sporu do chwili wydania przez Sąd I instancji postanowienia o umorzeniu postępowania (tj. do 12 czerwca 2017 r.), Sąd Okręgowy nie miał podstaw do przyznania wynagrodzenia reprezentującego stronę

radcy prawnego, biorąc za podstawę zasądzenia opłaty za jego czynności z tytułu zastępstwa procesowego, stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 4 powołanego rozporządzenia z 28 września 2002 r. To obowiązkiem strony procesu, zainteresowanej przyznaniem kosztów zastępstwa procesowego według zasady ustalonej przez Sąd Najwyższy w uchwale z 20.07.2016r., która stanowi potwierdzenie dotychczasowej linii orzeczniczej SN, było wskazanie wartości przedmiotu sporu w sprawie - najpóźniej do dnia wydania przez Sąd I instancji postępowania o umorzeniu postępowania. Oznaczenie przedmiotu zaskarżenia dopiero w zażaleniu nie może w żadnym razie stanowić w tym zakresie podstawy do zmiany postanowienia Sądu I instancji.

Zważyć dodatkowo należy, że Sąd Okręgowy nie miał przy tym jeszcze obowiązku wzywania stron do oznaczenia, w oparciu o przepis art. 19 § 2 k.p.c., wartości przedmiotu sporu w samym odwołaniu (skoro omawiana zasada prawna ma moc od 20.07.2016r.), a zatem brak oznaczenia wartości przedmiotu sprawy obciąża wyłącznie samą stronę niniejszego postępowania, zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu.

Należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy przed wydaniem zaskarżonego postanowienia doręczył pełnomocnikowi pozwanego odpis pisma odwołującego z dnia 10 maja 2017 r., w którym cofnięto odwołanie, celem podania czy ZUS wyraża zgodę na cofnięcie odwołania oraz czy zgadza się na nieobciążanie odwołującej kosztami postępowania. Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na to pismo wyraził zgodę na cofnięcie odwołania i umorzenie postępowania oraz podtrzymał wnioski o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego według norm przepisanych. Nie było wówczas żadnych przeszkód, aby pozwany w piśmie tym określił wartość przedmiotu sprawy, czego jednak działający w imieniu ZUS pełnomocnik nie uczynił.

W konsekwencji, wobec braku określenia przez strony wartości przedmiotu sporu przed wydaniem zaskarżonego postanowienia i nie mając podstaw do przyznania wynagrodzenia w wysokości zależnej od rzeczywistej wartości przedmiotu sporu, zasadnym było – zgodnie ze wskazaniem Sądu Najwyższego w powołanej wyżej uchwale – zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 6 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r., czyli kwoty 60 zł.

Zatem choć Sąd Okręgowy wskazał na błędną podstawę prawną zasądzenia spornych kosztów zastępstwa procesowego, to jednak przyznana została właściwa kwota.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny uznając zażalenie za bezzasadne, oddalił je w punkcie 1 postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 postanowienia - na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Marta Sawińska
----------------------	--------------------------------	--------------------